

Αγώνας μέχρι να νικήσουμε ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ!

Όχι για τον Παναγόπουλο

Γεμίσαμε παντού ανασφάλεια, απολύσεις, ανεργία. Γεμίσαμε προβλήματα αλλιά γεμίσαμε και οργή. Αυτοί δεν πρόκειται να σταματήσουν μέχρι να πετύχουν την πλήρη εξαθλίωση της κοινωνίας. Το σύνταγμα της χώρας και οποιαδήποτε έννοια δημοκρατίας έχουν καταπατηθεί. Ο Στρος Καν, ο Όλι Ρεν, οι τρούικανοί επιτηρητές έχουν κάνει τη βουλή καφενείο τους. Ο Στρος Καν αντέγραψε το δικάτορα Παπαδόπουλο λέγοντας ότι είναι ο γιατρός που θέλει να σώσει εμάς τους άρρωστους και δίπλα του η τραγική φιγούρα του (υποτιθέμενου) πρωθυπουργού να χαμογελάει δουλικά και να κάνει κομπλημένα στον «φίλο και σοσιαλιστή Ντομνίκ».

Καθημερινά, όμως, αναπτύσσονται μικροί και μεγαλύτεροι αγώνες. Σε εταιρίες που κλείνουν, που απολύουν, που δεν πληρώνουν και όπου εργαζόμενοι απαντάνε με επισκέψεις εργασίας και απεργίες. Στις δημόσιες συγκοινωνίες, τους Δήμους, τα νοσοκομεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες που διαλύονται αλλιά και που οργανώνονται και απεργούν. Στο χώρο του τύπου όπου οι εργαζόμενοι απαντάνε με συντονισμό και καθημερινές μάχες. Στα λιμάνια και τα καράβια. Σε γειτονιές όπου δραστηριοποιούνται κινήσεις και πρωτοβουλίες αγώνα. Στα διόδια και αλλιά που μεγαλώνει το κίνημα «δεν πληρώνω». Σε σχολεία και πανεπιστήμια που μπαίνουν στο στόχαστρο της αγοράς και της κυβέρνησης. Ενώ πρόσφατα οι νέοι έδωσαν σε όλη την Ελλάδα το δικό τους τόνο με κινητοποιήσεις αγανάκτησης που τυπώθηκαν άγρια από τα ΜΑΤ.

Θα τους ανατρέψουμε; Μπορούμε να αλλιάξουμε τα πράγματα; Λέμε ξεκάθαρα: Ναι. Πρέπει όμως να πολλαπλασιαστούν οι μικροί και μεγάλοι αγώνες. Αλλιά και να συντονιστούν, να ενωθούν για να γεννηθεί μια νέα ελπίδα. Τα ΜΜΕ προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλη διεξόδος πέρα από τη θανατηφόρα θηλιά του χρέους και του μνημονίου, πέρα από την υποταγή στις «αγορές», το ΔΝΤ και την Ευρωζώνη. Λένε ψέματα. Υπάρχει άλλος δρόμος για τη χώρα και είναι αυτός της αμφισβήτησης κάθε πολιτικής που πνίγει και εξαθλιώνει το λαό. Είναι ο δρόμος της οικονομικής και παραγωγικής ανασυγκρότησης. Πρέπει να αρνηθούμε να πληρώσουμε το χρέος τους γιατί δεν το δημιουργήσαμε εμείς αλλιά οι κυβερνήσεις, οι πολιτευτικές, οι πολιτικές τους. Να αρνηθούμε να πεθάνουμε για τη σωτηρία της ευρωζώνης. Για να σταθούμε στα πόδια μας, για να διατηρήσουμε την αξιοπρέπειά μας οι εργαζόμενοι, ο λαός, η χώρα, πρέπει να διώξουμε την τρούικα και την αντιπροσωπεία της που λέγεται κυβέρνηση. Αυτό μπορεί να γίνει με τον παρατεταμένο πολιτικό και κοινωνικό αγώνα, με τη συνάντηση όλων των αντιστάσεων, με την ευρύτερη δυνατή οργάνωση και ενόπια του λαού. Με ένα μεγάλο ξεσηκωμό που θα σαρώσει το καθεστώς της χρεοκοπίας.

Σήμερα που θα είχαμε ανάγκη μια ΓΣΕΕ να οργανώνει τον αγώνα των εργαζομένων, να στηρίζει τα σωματεία και τις καθημερινές μάχες, να είναι το στρατηγείο της αντίστασης, αντιμετωπίζουμε την τραγική και προκλητική εικόνα του Παναγόπουλου και ενός συνδικαλισμού κομμένου και ραμμένου στα μέτρα του ΔΝΤ και του ΣΕΒ. Δεν πάει άλλο με αυτόν το συνδικαλισμό και αυτές τις φιγούρες που δυσφημούν κάθε έννοια συνδικαλι-

σμού και εργατικού κινήματος. Θέλουμε ΓΣΕΕ εργατών και όχι των τρούικανών και των εργοδοτών. Ο Παναγόπουλος έχει κάνει κατάληψη στη ΓΣΕΕ και πρέπει να εκδιωχτεί μαζί με το μοντέλο κυβερνητικού «συνδικαλισμού» που εκφράζει. Δεν αναγνωρίζουμε ούτε αυτόν ούτε τις υπογραφές του. Να τις πάρει τώρα πίσω και να φύγει, ας γίνει υπουργός μια ώρα αρχύτερα. Σε αυτό πρέπει να συμμαχήσουν όλοι οι εργαζόμενοι και όλοι οι τίμιοι και υγιείς συνδικαλιστές. Για μια ενωτική και αγωνιστική οργάνωση των εργαζομένων, μακριά από τις λογικές της υποταγής αλλιά και από τις πρακτικές της διάσπασης των εργαζομένων και των κινητοποιήσεων που ακολουθεί το ΠΑΜΕ.

Δεν είμαστε μόνοι μας. Βλέπουμε τι γίνεται σε όλη την Ευρώπη. Στην Αγγλία οι νέοι ξεγέθηκαν. Στην Ιταλία το ίδιο. Στη Γαλλία το ασφαλιστικό ίσα που τα κατάφεραν να το περάσουν αλλιά καταδικάστηκαν από την κοινωνία. Στην Ιρλανδία η κυβέρνηση είναι σε κρίση επειδή ακολουθεί το δρόμο του Παπανδρέου. Σε Ισπανία και Πορτογαλία οι πιο μεγάλες απεργίες των τελευταίων δεκαετιών. Τι έχουν να πουν μπροστά στην κατάρρευση της Ιρλανδίας με τον ελάχιστο δημόσιο τομέα, όλοι αυτοί που λέγανε ότι φταίει για την κρίση το «μεγάλο δημόσιο»; Κι εκεί μαζί τα φάγαμε, Πάγκαλε; Τι έχουν να πουν μπροστά στον κλειστό πύργο του Άιφελ και τον κατειλημμένο πύργο της Πίζας αυτοί που κατηγορούσαν τους εργαζόμενους της Ελλάδας ότι δυσφημούν τη χώρα με την κινητοποίηση στην Ακρόπολη; Τι λένε αυτοί που μάθωναν τους «ταραξίες» νέους της Ελλάδας, τώρα που η «ήσυχη» αγγλική νεολαία εισβάλλει στα υπουργεία;

Στις 15 Δεκέμβρη απεργούμε και διαδηλώνουμε. Όλοι μαζί! Εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα, άνεργοι, συνταξιούχοι, νέοι, μαθητές, φοιτητές. Δηλώνουμε δυναμικό παρόν. Μας φοβούνται όταν είμαστε ενωμένοι και αποφασισμένοι. Να βουλιιάξουμε όλες τις πόλεις με μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις. Να σπάσουμε το φόβο και την υποταγή. Να αμφισβητήσουμε το μονόδρομο της χρεοκοπίας και της εξαθλίωσης. Για μια ζωή με δικαιώματα, επιλογές, αξιοπρέπεια και προοπτική. Για εμάς και τα παιδιά μας, για το μέλλον του λαού και της χώρας.

 ΚΟΕ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΛΛΑΔΑΣ